

ЗАПОРІЗЬКА

ПРАВДА

ГАЗЕТА ОБЛАСНОЇ РАДИ ТА ОБЛАСНОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

Четвер, 24 листопада 2016 року № 46 (23730)

Ціна договірна Рік виходу 100-й

сьогодні в номері:

Заробити на війні...

Стр. 3

Питна вода...

не для пиття?

Стр. 29

у наступному номері:

У виші «на бюджет» –

поза конкурсом?

● ГЕРОЯМ СЛАВА

МАТИ ГІДНІСТЬ – ЦЕ ЖИТИ З ЧЕСТЮ

ОЛЕКСАНДРА ВОРОНЦОВА (ТЕКСТ І ФОТО)

У ВАСИЛІВЦІ на мітингу, присвяченому річниці Революції Гідності, голова райдержадміністрації Валерій Кошеленко вручив бойовий орден "За мужність" III ступеня 37-річному Володимиру Строміну із Дніпрорудного. Майдан буквально вибухнув бурхливими оплесками, коли ведучий мітингу запросив хлопця піднятися за високою урядовою відзнакою на імпровізовану сцену. Унікальність ситуації полягала у тому, що Володимир – один із небагатьох воїнів-захисників України, яких такою нагородою відзначено за життя. Здебільшого, нею удостоєні герої, які загинули за Батьківщину і свій народ.

Стр. 26-27

● ГЕРОЯМ СЛАВА!

МАТИ ГІДНІСТЬ – ЦЕ ЖИТИ З ЧЕСТЮ

(Початок на 1-ій стор.)

У ТИМ, те, що Володимир жив у кровопролитній війні за незалежність України, можна вважати справжнім дивом. Адже хлопець був серед тих, кого першими призвали у квітні 2014-го. У складі мінометного розрахунку 93-ї бригади пройшов всі гарячі точки Донецького сектору. Розпочинав рядовим та невдовзі доріс до заступника командира взводу мінометників. У нагоді став досвід, набутий ще за строкової служби у 1997-1998 роках.

- Коли 1 квітня зателефонували і повідомили, що мушу прийти до військкомату за повісткою, сприй-

няв це як розіграш, - згадує Володимир. - Проте часи тоді були тривожні. Тому не став зволікати. Наступного дня вже був на призовній дільниці, а невдовзі - у розташуванні своєї військової частини під Новомосковськом. Звідти за місяць навчань і тренувань нас відрядили до АТО.

Життя розділилося навпіл. До: родина - дружина Марійка з маленьким синочком Сергійком, робота токарем на Запорізькому залізничному комбінаті, де його поважали, був справжнім майстром, здобув найвищий фаховий розряд. Після: війна, розруха, загибель товаришів. Найгарячіше було, коли

захищали Донецький аеропорт. Тоді мінометним вогнем підтримували нашу піхоту. Вдалося знищити кілька ворожих танків. А коли хлопців - поранених і виснажених виводили з терміналу, підрозділ Володимира Строміна продовжував утримувати свої позиції, щоб дати змогу відвести наші війська з найменшими втратами, мусив відволікати вогонь ворога на себе.

Про героїзм свого бойового побратима розповів Євген Біляєв, з яким служив Володимир, і який, за збігом обставин, через відсутність штабного писарчука, тоді готував представлення на нагороду. Сам же герой, дуже скромний і небага-

тослівний, свою діяльність на передовій героїзмом не вважає.

- Така була в нас робота, - пригадує хлопець. - Там війна. Мусили брати відповідальність на себе і чесно виконувати поставлене завдання, бо від того залежало життя наших побратимів.

Після завершення служби Володимир повернувся на рідне підприємство. Життя триває. І родина невдовзі очікує на поповнення.

- Буде ще один син, - Володимир ніжно обнімає свою Марійку. - Старшенький Сергійко вже зовсім дорослий - йому 4 роки. Хочу, щоб наші діти росли у мирній країні. Щоб мали гідність і жили з честю.